

[Miljøministeren]

lægge meget i de svenske skove, og det er rigtigt, og navnlig i de svenske søer. De 10-20 pct. er korrekte.

Hvorfor har man nu taget 1980 som udgangspunkt, blev der spurgt, og det er der flere der har været inde på. Der var flere forhold, der gjorde, at man i sin tid bestemte sig for at vælge 1980 som udgangår. Ved forsøringsudvalgets start var 1980 det senest år, som der i Danmarks Statistik forelå tilstrækkelig detaljerede oplysninger om brændselsforbruget for. Det var en af grundene. Endelig var der i 1980 kun tale om en ubetydelig nettoeksport af elektricitet, således at emissionstallene for 1980 kan sammenlignes med andre år uden korrektion. Senere er i øvrigt også udgangspunktet for de internationale forhandlinger om reduktion af SO₂-emissionen fastlagt til 1980. Så det er ikke bare fiduser, der ligger bag ved valget af 1980.

Hr. Erik Holst og andre var også inde på spørgsmålet om, hvorvidt man kunne sige noget om faldet fra det ene år til det andet. Det er oplyst fra miljøstyrelsen, at emissionen af SO₂ for 1982 var ca. 350.000 t og for 1983 320.000 t. Faldet i SO₂-emissionen er altså opgjort til ca. 20 pct. fra 1980 til 1982 og til 27 pct. fra 1980 til 1983.

Derefter var hr. Erik Holst inde på spørgsmålet om elværkerne. Det har andre også været. Der er også kommet udtalelser her, der kunne tyde på, at elværkerne ligesom skulle have udøvet en utidig dominans over for ministeriet, og også, at elværkerne ligesom var lidt negative. Jeg skal sige klart, hvad alle også ved: elværkerne er med i forsøringsrapportens enige indstilling. Elværkerne er positivt ansvarlige over for den opgave, vi her står over for at skulle løse.

Hvad med naturgassen? Er den inde i billedet? Det er ingen hemmelighed, at naturgassen er omtalt i rapporten. Det er også klart indstillet fra min side, at det efterfølgende lovforslag, som vi skal diskutere her, ikke er nogen endelig afgørelse, før vi har en afklaring af forholdene omkring naturgas. Vi er jo enige om – det kom klart til udtryk heroppe fra ordførernes side – at det er noget positivt, hvis man tager naturgas ind i stedet for de andre to brændselsformer, ud fra en miljømæssig vurdering. Men at der er andre forhold, der også skal vurderes, er alle vel også klar over.

Der er en del, der har været inde på reduktionen fra 2,5 pct. til 1,5 pct. af svovl i olien, og her berører man navnlig spørgsmålet om Københavnsområdet. Kan det være rimeligt, at vi ved en gennemførelse af reduktionen fra 2,5 pct. til 1,5 pct. i virkeligheden kommer til at forhøje forsøringsprocenten i København med 0,5? Må jeg sige ganske klart, at der ikke for mit vedkommende har været nogen tanker om at gå i den retning. Hvad der – om jeg må sige det på den måde – er vundet i Københavnsområdet, er der vel ingen her i folketinget der vil være med til at sætte til. Jeg vil gerne sige til hr. Erik Holst, at jeg er meget glad for den støtte, der fra hr. Erik Holsts side foreligger til den hovedopgave, vi står over for; så må vi finde ud af at løse den på den rette måde i fællesskab.

Hr. Ahlmann-Ohlsen var inde på en meget alvorlig beskrivelse af skaderne i det øvrige Norden og også i Tjcekoslovakiet. Jeg har antydnet nogle af de oplysninger, der er kommet frem, og med den viden, jeg har, kan jeg kun bekræfte, hvad hr. Ahlmann-Ohlsen har draget frem her fra talerstolen. Derfor vil jeg godt understrege det, hr. Ahlmann-Ohlsen også var inde på, nemlig at vi er nødt til at prioritere forskningen på dette område meget højt.

Hr. Sønderby beklagede, at Østeuropa ikke var med. Vi kan jo også beklage, at USA ikke er med. Vi kan også beklage, set ud fra et EF-synspunkt, at England ikke er med. Enhver her ved, hvad der blev foretaget fra Nordisk Ministerråds side i Stockholm ved tanken om, at England måske kunne fristes til at udsætte initiativet i endnu 5 år. Det er klart, at de fire lande, der var med i Canada, inden for EFs ministerråd vil lægge endeligt og alvorligt pres på de øvrige. Men det er lige så klart, at både Norden og initiativtagerne fra disse lande i EF på Canada-konferencen vil lægge og skal lægge vældigt pres på Østlandene, sådan at også de, når vi skal mødes igen i ECE, må komme med en klare positiv melding. Efter de udtalelser, der kom fra sovjetisk, polsk og østtysk side over for os i Helsingfors, tror jeg også, at mulighederne er der.

Her er vi ved en problematik, som jeg er nødt til at sige et par ord om, og det er spørgsmålet: hvorfor går I ikke længere end de 30 pct.? De lande, der mødtes i Canada,